De Sint Wilfriedgroep

in 50 jaar
van Kruisvaart tot Scouting

COLOFON

Uitgever:
Kwik, Kwek, Kwak & Kwok

Opdrachtgever:
Scoutinggroep Sint Wilfried
Castricum

Redactie:
René Baltus
Bas Bruschke
René Brakenhoff
Egbert van Vulpen

Fotografie:
Jan en Alleman

Oplage:
Veel te klein voor zoveel werk

Layout:
De drie Kamelen

Drukwerk:
Printscript Amsterdam

Advertenties:
Fred Mekken
Jemmy van der Puttten

Met dank aan:
Nic de Graaf, Joop Zijlstra, Jan Groot, Gré van Diepen, Co en Gré Portegies, Piet Hein van Cranenburgh, Hans Lambers, St. What's his name, Patrick Mekken, Dhr. van Velthoven, Weda interieur, Herenkapsalon Quax, Alle ouders van alle leden, Het jubileumcomité en iedereen die hier ook had moeten staan. That's all Folks.

Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen
zonder toestemming van de opdrachtgever.

Copyright ©1995

Voorwoord

Beste Scoutingvrienden,

Hoera!! We bestaan 50 jaar. Een reden om dit jubileum te vieren?? Ik denk het wel ja. Dit had namelijk nooit bereikt kunnen worden zonder de enthousiaste inzet van oud leiding, oud leden en de huidige leiding en leden. Door dit enthousiasme bestaan we nu 50 jaar. Iets waar we best een beetje trots op mogen zijn. En.....we gaan verder. De leiding en de leden zijn nog steeds gemotiveerd en bouwen aan een nieuwe scouting-toekomst. Er zijn plannen voor verbouw en nieuwbouw op de Zanderij. Het spelaanbod wordt aangepast aan onze nieuwe tijd. Dus nog een reden om deze mijlpaal te vieren. Ik hoop daarom ook dat nog een heleboel toekomstige leden kunnen genieten van onze scoutingclub. Verder wens ik u veel leesplezier toe in dit prachtige jubileumboekje.

Aad Vendel.

Groepsvoorzitter.

Van de redactie

Geachte lezers,

In dit jubileumboek over de Sint Wilfriedgroep proberen wij een beeld te schetsen van de geschiedenis van deze scoutingvereniging. Proberen is hier het goede woord omdat de meeste gegevens uit de overlevering zijn verkregen. Ondanks het feit dat de meeste gebeurtenissen bij de scouting iets zijn om nooit te vergeten, wil er hier en daar wel eens een datum, naam of gebeurtenis zoekraken in de grote berg van herinneringen. Het kan en zal daarom voorkomen dat er in dit boek onjuistheden en onvolledigheden staan. Dit is uiteraard niet met opzet gedaan maar bij tien mensen horen tien verschillende verhalen. Welke de juiste is? Wie zal het zeggen.....? Wij in ieder geval niet. Wij hopen in ieder geval dat U net zoveel plezier beleeft aan het lezen van dit boek als er geweest is bij het samenstellen ervan.

De redactie,

Bas Bruschke,
René Brakenhoff,
Egbert van Vulpen,
René Baltus.

Foto op voorkant:
De welpen, verkenners en leiding in 1946. In het midden kapelaan Bakker en burgemeester Smeets

De Voorgeschiedenis

In de 20er jaren bestaat er in Castricum de katholieke mannelijke jeugdbeweging "het Patronaat". 20 tot 40 jongens in de leeftijd tussen de 10 en 14 jaar krijgen van een kapelaan onderricht in kerk, geloof en samenleving in het Wit-Gele Kruisgebouwtje in de Burgemeester Mooystraat waar nu de speelautomatenhal gevestigd is. De bijeenkomsten begonnen altijd met een half uur bidden waarbij de groep opgesplitst werd. Hierna ging men naar het toenmalige Vitesse-terrein aan de Van Ginhovenstraat om een partijtje voetbal te spelen of te kegelen op de betonnen kegelbaan. In de winter ging men naar de gymzaal van de jongensschool naast de Pancratiuskerk. Tijdens het ontspanningsgedeelte van deze bijeenkomsten werd er een oogje in het zeil gehouden door respectabele heren uit de samenleving, Patronaatsheren genoemd.

In de 30er jaren is men verhuisd naar "het huis van Goes" tegenover het raadhuis in de Dorpsstraat, villa Kerkzicht geheten. Het huis bezat een grote tuin die doorliep tot de Cieweg, een eenvoudige kapel en huisvestte tevens de gezellenvereniging voor jongens van 16 tot 24 jaar.

Dit "huis van Goes" wordt op 2 februari 1936 verzamelplaats voor de Kruisvaart. Deze jeugdbeweging kan het best vergeleken worden met de huidige scouting. Zij werden ondergebracht op zolder achter een daar ingerichte kapel. De leiding over het zogenaamde cohort wordt gevormd door de baljuw. Onder hem stonden herauten en basseleers, welke te vergelijken zijn met hopmannen en vaandrigs. De jongens worden in die tijd kruisvaarders genoemd. In oktober 1938 verhuizen de gezellen en de kruisvaarders naar het door de kerk nieuw gebouwde Jeugdhuis aan de Overtoom. Dit wordt tegenwoordig de Kern genoemd wordt. In 1942 wordt de Kruisvaart op last van de bezetter opgeheven.

Foto van de Kruisvaart van voor de oorlog

De Verkenners

In augustus 1945 heeft men op verzoek van de Pancratius-parochie de verkennerij Sint Wilfried opgezet. De beginselen van de verkennerij (groeten, wet, enz.) zijn de leiders bijgebracht door Wil Seignette, districtscommisaris uit Beverwijk. Nic de Graaf en Kees Steeman gaven in het begin leiding aan een groep van 10-12 jongens. Hieruit werden de patrouilleleiders en assistent-patrouilleleiders gekozen voor de toekomstige troepen. Tot de tijd dat de castricumse leiders nog niet geïnstalleerd zijn, berust de eigenlijke leiding en toezicht bij Wil Seignette. Ook gaat hij mee op weekendbivak. Dit duurt tot 6 december 1945, dan wordt hopman de Graaf geïnstalleerd door Kapelaan van der Zalm.

In de tussentijd waren er inmiddels 2 troepen gevormd, de Jan Hobergtroep en de Jan van Hooftroep. Dit was gedaan omdat een troep uit niet meer dan 24 man mocht bestaan. De eerste troep werd geleid door o.a. hopman de Graaf en de vaandrig Steeman en later de vaandrigs Hurkmans en Zonneveld. De tweede troep stond onder leiding van o.a. hopman Zijlstra en de vaandrigs Tromp en Groot. De twee troepen waren vernoemd naar twee verzetshelden uit W.O.II. Uit het feit dat de namen zijn gekozen door de verkenners zelf, blijkt wel dat de oorlog op de jongens een diepe indruk heeft gemaakt.

Foto van één van de eerste patrouilles met stokken en patrouillevlaggen. Herkenbaar zijn links hopman Zijlstra en staand achteraan vaandrig Groot.

De eerste uniformen werden vanwege gebrek aan betere materialen gemaakt van o.a. Zweedse meelzakken die kaki geverfd werden. Dassen waren mitella's die rood en groen geverfd werden. Rood staat hierbij voor de liefde en groen voor de hoop. De hoed werd gemaakt van een oude herehoed waarvan de rand plat werd gemaakt en werd voorzien van 4 deuken. Bij het uniform hoorde een stok die eigenlijk je derde hand was. Je kon er een tent van maken of een trap. Het verschil in uniform tussen de twee troepen was minimaal. Bij de Jan van Hooftroep zat er een gele stip op de punt van de das. De jongens die witte dassen droegen waren nog niet geïnstalleerd.

Cursussen voor de leiding werden gehouden in Heliomare tijdens de St. Jansbijeenkomsten onder leiding van rector Bangert die in die tijd districtsaalmoezenier was. Tijdens deze bijeenkomsten werd men ook bijgespijkerd in de vaardigheden zoals pionieren en koken. Een andere cursus voor de leiding, de zogenaamde kamp- of Gillwelcursus werd gehouden in het overijsselse Ommen. Hieraan konden enkele leden van de leiding deelnemen.

De bijeenkomsten waren in het allereerste begin in een schuur van Niek Steeman, die op de Overtoom stond. In deze schuur waren patrouillehoeken van karton gemaakt. Deze situatie kan nooit lang geduurd hebben want de schuur was een bouwval en de verkenners zijn daarop verhuisd naar het jeugdhuis dat ook aan de Overtoom stond. Eerst een tijdje beneden in de Burchtzaal, daarna werd de zolder daar, die gedeeltelijk

betimmerd was, betrokken. Met zo'n gedeeltelijk betimmerde zolder heb je natuurlijk altijd wel een paar van die jongens die langs de zijkanten op de balken moeten lopen. Op deze wijze is verkenner Chris Dijkman een keer op tafel bij de gezellen terechtgekomen die een verdieping lager een kaartje aan het leggen waren.

De Jan Hobergtroep draaide in die tijd op zaterdagmiddag, de andere troep draaide op zaterdagavond, dit in verband met de werkzaamheden van hopman Zijlstra. Na de officiële opening werden de jongens de vaardigheden van het verkennen bijgebracht. Pionieren gebeurde achter het jeugdhuis op het grasveldje waar bij de bouw van het jeugdhuis eigenlijk een toneelzaaltje gepland was. Ook maakten de jongens zelf kalenders die aan de Castricumse bevolking werden verkocht, een leuk centje voor de verkennerij. Op zaterdagmiddag trok hopman de Graaf vaak de duinen in om met de jongens te gaan "sluipen" op een terrein dat gelegen is tussen de Beverwijkerstraatweg en het padje langs de Papenberg. Hier had men bij de P.W.N. een vergunning voor aangevraagd. Voor een bedrag van vijftig gulden, een schandalig hoog bedrag voor die tijd, mochten de verkenners bijna niks, niet pionieren of een kampvuur maken, alleen een spelletje doen.

Deze foto toont de Jan van Hooftroep op kamp in Wijk aan Zee in 1946.

Hoewel de twee troepen apart hun opkomsten draaiden, ging men soms samen op kamp. Het eerste kamp was in augustus

Vervoer naar Bergen op Zoom met de vrachtwagen van Jan Stet.

1946. De bestemming was Wijk aan Zee en hoogstwaarschijnlijk zijn de jongens hierheen gefietst. Fietsen was de verkenners niet vreemd, zo zijn ze een keer naar Walcheren in Zeeland gefietst. Ook andere vormen van vervoer kwamen aan bod. Met een vrachtwagen van Jan Stet zijn de verkenners een keer op kamp gegaan naar Bergen op Zoom. De jongens stonden hierbij op de uitrusting. Hoe comfortabel!

De invloed van de kerk op de katholieke verkennners was duidelijk te merken. Zo ging er op kamp altijd een aalmoezenier mee en deze hielp bij de voorbereiding ook altijd met het uitzoeken van een kampplek. Elke 1e vrijdag van de maand was er 's-morgens de verplichte groepsmis. De jongens werden dan om kwart voor zeven in uniform verwacht. Wanneer er iemand tijdens deze mis niet aanwezig was dan konden zijn ouders een bezoekje van de hopman verwachten.De kapelaans uit die beginperiode zijn kapelaan Van der Zalm en kapelaan Bakker.

KOSTEN f 50.- N° 2

Provinciaal Waterleidingbedrijf van Noordholland (P.W.N.)

Afdeeling Terreinen **1946**

Het Hoofd der afd. Terreinen van het P.W.N. verleent aan:

N. J. de Graaf,
Brakenburgstraat,
Castricum

, onder verplichting tot opvolging der aan ommezijde vermelde voorschriften, vergunning tot het bij wijze van proef gebruiken van een terreintje in terr. Castricum, met een groep verkenners van de Kath. Jeugdbeweg. afd. Castricum op aanwijzing van opzichter van Elven en onder stipte naleving der door hem te stellen bijzondere voorwaarden

van 6 Juli tot en met 31 December 1946

~~op~~

Uitsluitend geldig van zons-opgang tot zonsondergang.

Het Hoofd der Afd. Terreinen voornoemd.

BAKKUM, 6 Juli 1946.

Model 36-1000-5-46

Zie ommezijde

Vergunning van het P.W.N. verleend aan hopman de Graaf in 1946.

Van Schuur tot Center

Sinds de oprichting van de St. Wilfriedgroep hebben de leden in verschillende onderkomens gezeten. Het begon allemaal in 1945, met de verkenners, in het schuurtje achter het huis van Steeman. Dit gebouwtje werd al weer snel vernuld voor de zolder van het Jeugdhuis. Op 8 juni 1946 kwamen de welpen ook in het Jeugdhuis en moest de ruimte worden gedeeld.

Eind 1950, begin 1960 gingen de verkenners naar een blokhut 'de Kanninefaten', een houten gebouw in het duin. Toen in 1964 de rowans ook ergens moesten draaien is de hut in het duin verbouwd met een nieuw leidershok en een rowanvleugel. Deze hut werd op 18 juli 1964 de vernieuwde hut officieel geopend.

De welpen die na ruim 20 jaar wel waren uitgekeken op de zolder van het Jeugdhuis, kregen op 4 februari 1967 de beschikking over de 'Massua' hut. Voorheen was dit een voormalige gidsenhut maar door muurschilderingen van Dirk Stuifbergen werd het een echt hordehol.

Het jaar 1978 staat te boek als een zwart jaar, want in dat jaar brandde een deel van de basis in het duin af. Met vereende krachten werd er binnen een maand (4 zaterdagen werken) weer een nieuw en groter rowandeel gebouwd.

De laatste verhuizing heeft plaats gevonden in maart 1995, toen zijn de welpen naar de voormalige St. Clara hut in Bakkum verhuisd.

Binnen niet al te lange tijd is het de bedoeling dat de hut in het duin nogmaals wordt verbouwd tot een 'scoutcenter' en dat dan alle speltakken van de St. Wilfriedgroep een eigen hordehol/hut/basis in het duin hebben.

Verkenners-distorama fijn festijn voor jeugd

CASTRICUM — Met de organisatie van het zogenaamde Distorama 1965 hebben de verkenners uit het district Beverwijk een prachtig weekend beleefd, niet in het minst dankzij goede weersomstandigheden.

De organisatie hiervan was dan ook bij de Castricumse groep en groepsleider F. Schreuder in bijzonder goede handen.

Het weekend begon zaterdagmiddag te 5 uur met een welkomstwoord van de heer Schreuder die daarmede districtsaalmoezenier Hogema inleidde.

Deze opende tenslotte met gebed, waarna de vlag werd gehesen.

Onder diegenen die de opening van dit distorama bijwoonden waren o.a. burgemeester C. F. Smeets, wethouder Veldt; gemeentesecretaris de heer G G. Louter, de waarnemend adjudant van de rijkspolitie opperwachtmeester Malherbe; afgevaardigden van het Ned. Padvindsters Gilde; enkele hoofdonderwijzers, de ambtenaar van culturele zaken de heer J. Middelhof en de gemeente-ambtenaar de heer Mok benevens nog enkele andere genodigden.

Zij waren getuige van het feit dat districtscommissaris J. van Hattum jegens de gemeente zijn dankbaarheid uitsprak voor de bereidwillige medewerking bij de organisatie van distorama en daarvoor burgemeester Smeets het dankbaarheidsinsigne en bijbehorende oorkonde aanbood. (zie foto).

Burgemeester Smeets voelde zich door deze onderscheiding gevleid en beaamde dat het Castricums gemeentebestuur veel voor de jeugd wil doen. Overigens had hij voor de leiders van

de verkennersjeugd niet anders dan lof omdat zij in alle mogelijke zaken de jeugd begeleidden. Hij wenste hen zowel met het weekend als de verdere activiteiten veel succes. Het programma wat voor dit weekend was vastgesteld werd toen achtereenvolgens afgewerkt, want o.a. een gecostumeerde voetbalwedstrijd, film in de openlucht en een kampvuur waren de programmapunten voor de zaterdagavond.

Zondagmorgen om 7 uur werd dit programma voortgezet met een H. Mis, ontbijt, een puzzeltocht door de gemeente en een groot zandfestijn met prijsuitreiking waren tenslotte de laatste onderdelen van dit zeer geslaagde distorama weekend.

Verslag in de krant van de Distorama 1965

Er werden in die tijd, zoals nog steeds, ook ouderavonden georganiseerd. Eén keer per jaar was er in de toneelzaal van Piet Rozendaal, waar nu danscafé "Sands" is, een programma van de jongens voor hun ouders. Op die avond deden de patrouilles toneelstukjes en dansten en zongen de jongens iets. Gezongen werd er trouwens veel in die tijd. Dit blijkt wel uit het feit dat de leiding en hoogstwaarschijnlijk ook de verkenners de hele zangbundel met hollandse liedjes van voor naar achter kenden. Een ieder had hierbij natuurlijk zijn eigen favorieten.

Met verloop van de jaren is er natuurlijk ook een verloop in de leiding. Volgens de overlevering vertrekken beide hopmannen van het eerste uur begin 50er jaren om plaats te maken voor vers bloed in de personen van Siem Plijter en Jan Groot.

Het is in het begin van de jaren '60, de tijd dat de opkomsten op dinsdagavond waren, dat de verkenners van de dan geheten St. Joristroep de beschikking krijgen over een hut op de Zanderij. Op een stukje land van de kerk wordt een blokhut neergezet. In een logboek van de toenmalige hopman Schreuder is te lezen dat op 25 april 1961 de troep wordt opgesplitst in het jeugdhuis. De nog niet geïnstalleerde jongens blijven om onderricht te krijgen in de dingen die een verkenner moet weten. Het andere deel wordt door de vaandrig meegenomen naar de blokhut op de Zanderij om een veldloop, een partijtje touwtrekken en voetbal te doen. "De jongens waren zeer enthousiast; zij verkennen liever in de vrije natuur dan in de burcht."

Opening van de kampweek 1963 op de Brink. Bestemming was de plaats Vilsteren. Het vervoermiddel was de fiets.

Op 25 en 26 september 1965 werd er door de verkenners de derde Distorama georganiseerd. Nadat in Uitgeest (1963) en Wijk aan Zee (1964) al eerder zulke ontmoetingen waren georganiseerd is het nu de beurt aan de St. Wilfriedgroep om dit te organiseren. 250 Jongens uit het district Beverwijk komen af op deze Distorama (afgeleid van "district" en "panorama"). Georganiseerd door groepsleider Schreuder, hopman Maas en vaandrig v.d. Avoort deden de jongens mee aan een gekostumeerde voetbalwedstrijd, genoten ze van een openluchtfilm en hebben ze rond het kampvuur gezongen. De zondagmorgen werd geopend met een viering onder leiding van de districtsaalmoezenier. Hierna hebben de jongens nog een fantasiespeurtocht gedaan om af te sluiten met een "zandfestijn". Mede dankzij het mooie weer was dit evenement zeer geslaagd.

Op 11 oktober 1979 is er voor het eerst contact met de Engelse scoutinggroep 1st Burgess Hill. Dit contact is tot stand gekomen omdat de Wilfriedgroep destijds graag contact wilde hebben met een buitenlandse groep. De groepsraad kreeg via Scouting Nederland adressen van Duitse en Engelse groepen. Diverse groepen werden aangeschreven en 1st Burgess Hill was de eerste die reageerde. Er was toen briefcontact met de leiders Bob Duffy en David Horned. Er zijn toen 3 man uit Engeland hier geweest waarna hopman Brakenhoff, groepsvoorzitter Lambers en de vaandrigs Theissling en Brakenhoff een bezoek aan de Engelse groep hebben gebracht. In 1984 kwam het hoogtepunt van het contact met de Engelse groep. In West-Sussex, Zuid-Engeland, stonden de groep 1st Burgess Hill en de St. Wilfried op één terrein tijdens het WS84 Camp waar 2400 scouts uit 23 landen bijeen waren gekomen. De patrouilles waren gedurende dat kamp gemengd, 2 of 3 engelse en 2 nederlandse jongens. Het kamp was grotendeels bekostigd door de verkenners zelf. Zij hadden in het voorafgaande seizoen auto's gewassen op het Bakkerspleintje en achter winkelcentrum Geesterduin.

Sport en spel bij de verkenners

Ook hebben zij de rowans geholpen met het oud papier. Dit was een erg geslaagd kamp, echter na tien jaar is het contact met de engelse groep verwaterd.

De verkennerskampen, toch wel het hoogtepunt van het seizoen, beginnen zoals ze dat vroeger in de jaren '60 ook al deden, met het vertrek vanaf de Brink. Het vervoer gaat tegenwoordig met de auto maar de fietsen gaan wel mee. Deze worden samen met de andere spullen vervoerd met een vrachtwagen. Al heel lang wordt dit gedaan door de firma Nilo uit Beverwijk. Zodoende kunnen de verkenners genoeg spullen meenemen, zoals ook pionierhout voor de keukens en katrollen voor een kabelbaan. Op het kamp, dat meestal 7 dagen duurt, leren de jongens een beetje voor zichzelf te zorgen. Ze moeten o.a. voor zichzelf koken. Om ervoor te zorgen dat dit een beetje met beleid gebeurt, eet er elke avond een lid van de leiding mee. Iedere patrouille krijgt punten voor het eten, het net houden van de tent en de omgeving daarvan. Hierdoor ontstaat er een soort competitie en aan het eind van het kamp krijgen de winnaars een prijsje.

De verkenners op kamp.

Verkenners richten een kampterrein in.

Tegenwoordig draaien 14 verkenners en 4 man leiding nog steeds gemotiveerd leuke programma's op de vrijdagavond in of rond de hut op de Zanderij. Het is de bedoeling om in de nabije toekomst de hut op de Zanderij zo te verbouwen dat de welpen, verkenners en rowans in één hut programma's kunnen draaien. Ook zal de hut hierdoor wat moderner worden, zoals de was- en kookgelegenheden. Dit is erg belangrijk voor de verhuur van de hut en zo ook voor de financiën. En voor niets gaat de zon op.

De leiding door de jaren heen:

Nic de Graaf, Joop Zijlstra, Jan Groot, Piet Deen, Dré Hurkmans, Kees Steeman, Theo Tromp, Siem Plijter, Gé de Wit, Theo Kos, Ben van de Berg, Engel Zonneveld, Nico Zonneveld, Frans Schreuder, C. Maas, H. v.d. Avoort, Ton Zomerdijk, Jan Dirkson, Piet Hein van Cranenburgh, Henk van Amsterdam, Anton Middelhof, Siem Zijlstra, Leo Toepoel, Kees Dekker, Bert Weda, Jan Brakenhoff, Nico Stet, Wil Meijne, Henk Vendel, Wim Vendel, Cor Theissling, Aad Vendel, Loek Stuifbergen, Theo Brakenhoff, Dirk Baltus, René Ammeraal, Koos de Nijs, Adrie Teeling, Patrick Wulp, Martin Korsman, Steve Gijzen, Egbert van Vulpen.

Sint Wilfried

Bonifatius was de eerste zendeling die de Nederlanden bezocht. Bonifatius was echter een naam die de paus had gegeven en welke 'weldoener' betekent. Bonifatius heette oorspronkelijk Winfried. In het Fries werd dit echter al snel Wilfried. Dus Bonifatius is eigenlijk niemand anders dan Sint Wilfried. Sint Wilfried kreeg de betekenis 'vriend van de vrede' en aangezien de groep nu 50 jaar bestaat waarschijnlijk de meest toepasselijke.

De H. Bonifatius werd in 672 of 673 uit een adellijk angelsaksisch geslacht in Wessex geboren en kreeg bij zijn doop de naam Winfried. Hij trad tot de benedictijnerorde toe in het klooster te Nutshalling.

Uit roeping om het geloof in Christus onder de heidenen te prediken, ging hij in 716 naar Friesland om het geloof te gaan verkondigen maar bereikte niets. Omdat de Friezen met de Franken in oorlog waren reisde hij in 718 naar Rome waar de Paus hem als geloofsverkondiger naar Thüringen uitzond en hem de naam van Bonifatius gaf.

Eerst in Thüringen, vervolgens drie jaar in Friesland en tenslotte in Hessen verkondigde hij met succes het Evangelie. In 722 ging hij weer naar Rome waar de Paus hem tot bisschop wijdde en hem de opdracht gaf om de Saksen te bekeren. In Heksen stichtte hij het klooster van Fitzlar.

In 738 was hij voor de derde keer in Rome waar de Paus hem tot aartsbisschop verhief en hem tot apostolisch vicaris over het "Duitse" missiegebied benoemde. Toen begon hij met de organisatie van de kerk in geheel het "Duitse" gebied. Dit gebied besloeg het hele noordelijke gedeelte van het Romeinse Rijk. Hij richtte de bisdommen in. Hij stichtte nieuwe kloosters voor monniken en zusters, die zijn missiewerk ondersteunden.

Nog eens, voor de derde keer, trok de nu 80-jarige naar het land van de Friezen. Vierduizend Friezen konden in korte tijd gedoopt worden. Met Pinksteren, 5 juni 754, wilde Bonifatius hen allen het Heilig Vormsel toedienen. In plaats daarvan stierf hij met 52 gezellen de marteldood. Fanatieke heidenen verbrijzelden het hoofd van deze heilige.

De naam van onze Scoutinggroep komt voort uit een discussie die de allereerste leiders gehouden hebben over het feit wie de eerste christelijke zendeling was in Nederland. Men wilde immers de eerste zijn. Na beraad werd besloten dat dit Sint Wilfried moet zijn geweest. De andere mogelijkheid was namelijk Sint Willibrord.

Relief van Sint Wilfried op zijn graftombe in de Dom van Fulda (Duitsland).

De Welpen

Vermoeid van alle cursussen maar met een kersverse erkenning op zak, kon op 8 juni 1946 onder leiding van Akela van Diepen voor het eerst de vlag worden gehesen als officiële opening van een welpenopkomst binnen de St. Wilfriedgroep.

In het begin waren er twee welpen, Wim Groot en Piet Klaassen. Maar dat aantal vermeerderde zich in een snel tempo zodat er in twee hordes moest worden gedraaid. Akela van Diepen leidde de Kanhiwara-horde en Akela Veldt de Limmershin-horde. In de beginjaren was de zolder van het Jeugdhuis (nu de Kern) het onderkomen voor de welpen en de verkenners. De welpen zaten aan de achterkant terwijl de verkenners de voorkant van de ruimte gebruikte.

Eén van de eerste welpenhordes.

De eerste installatie werd voltrokken op 13 oktober 1946. Bij de installatie kregen de nieuwe welpen hun insignes opgespeld en werd de witte das vervangen door een rood- groene das (rood = aardbeien, groen = duinen). Bij het uniform hoorde ook een korte broek. Die werd het hele jaar gedragen, dus ook in het winter seizoen.

Een teerpoot, een welp die nog niet geïnstalleerd was, had al wel het volledige uniform: blouse, das, korte broek en pet, alleen ontbraken alle insignes en had hij een witte das.

Welpen die eigenlijk al zouden moeten overvliegen, maar daar nog geen zin in hadden konden nog een jaar bij de welpen blijven. Zij werden dan grijsbroer genoemd en mochten de leiding helpen met allerlei kleine klusjes. Andere welpen die de leiding hielpen, waren de gidsen en hulp-gidsen. Zij moesten ervoor zorgen dat hun eigen nest (± 6 jongens) netjes en rustig was.

Aan het begin van iedere opkomst werd er geopend. Dit openen gebeurde heel formeel. Naast het hijsen van de vlag was er een uniforminspectie bij. Dit hield in dat je das recht moest hangen, je schoenen moesten er netjes uitzien en er werd gekeken wat je in je broekzakken had (papier, potlood en een stukje touw). De invulling van de opkomsten, die zaterdagmiddag plaatsvonden, bestond uit pionieren, seinen, kompas leren lezen, volksdansen, veel zingen (ook op koninginnedag) en heel veel in het duin spelen. Met het uitvoeren van speciale opdrachten bijv. touwtje springen , E.H.B.O.

of seinen, kon je een ster voor op je pet verdienen. Door gebruik te maken van een 3 maanden programma werd er steeds naar een hoogtepunt toegewerkt.

Het grootste hoogtepunt was en is nog steeds het zomerkamp. Samen met de aalmoezenier van der Zalm en de burgemeester Smeets, die vroeger veel binnen de St. Wilfried te zeggen hadden, zocht de leiding een geschikte kampplek. Schoorl was de plaats die de eer had om als eerste zomerkampplaats voor de welpen te fungeren; dat was in 1947. Toen er twee hordes waren mochten deze niet met elkaar op kamp terwijl de verkenners wel met elkaar op kamp gingen. De luxe die de hedendaagse welpen kennen, slapen in een blokhut op een matje en met de auto worden gebracht en gehaald, was toen ver te zoeken. Alle bagage (incl. strozakken) werd samen met de welpen en de leiding in een vrachtauto gestopt en zo naar de plaats van bestemming gereden. Dat is natuurlijk vreselijk spannend en daar draait het toch voor een groot deel om bij de scouting, het ontdekken en de spanning van het onbekende. Dat eerste kamp was al, zoals de meeste zomerkampen die nog zouden volgen, een themakamp.

Per groep welpen gingen er 3 leidsters mee en een kookster, die voor al het eten moest zorgen, zodat de leiding alle aandacht en tijd aan de welpen kon geven. Deze aandacht was wel nodig want met kamp zijn de welpen extra druk en bedenken de gekste dingen. Zo was er ooit eens een circusdag en een van de welpen zou een koorddansact doen (dat had hij zelf bedacht). Hij had een touw tussen twee bomen gespannen en was stiekem aan het oefenen totdat het fout ging en naar beneden viel. Gelukkig was er niets ernstigs aan de hand maar dit voorval laat wel weer zien dat je ze geen moment uit het oog kan en mag verliezen en dat ze zo vlug als water zijn. Om deze reden bestaat het fenomeen kookster nu nog steeds. Na Schoorl zouden

Hijsen van de vlag op kamp.

er nog vele geslaagde zomerkampen volgen, zoals die in Laren waar een smalbeeldfilm van is gemaakt (ongeveer 20 min). Maar vanwege de kosten mocht de vereniging deze film niet zelf houden. De aalmoezenier hield de film en waarschijnlijk ligt hij daar nu nog.

Naast de wekelijkse opkomsten en het zomerkamp waren er nog andere activiteiten waar de welpen en leiding aan mee deden. Door de jaren heen zijn dat er een hoop geweest. Enkele hiervan zijn:

- De maandelijkse groepsmis, waar alle leden van de St Wilfriedgroep om 6.45 uur in de kerk aanwezig dienden te zijn, dit gebeurde

Van Aalmoezenier tot Groepsvoorzitter

In het allereeste begin van de St. Wilfriedgroep bestond het bestuur uit een aalmoezenier en de hopman. Later werd er een bestuur aangesteld bestaande uit een groepsvoorzitter en een penningmeester. De aalmoezeniers door de jaren heen waren: kapelaan v.d. Zalm, kapelaan Bakker, kapelaan v.d. Wel, kapelaan v.d. Linden en pastor Vis. De financiën werden beheerd door de volgende penningmeesters: F. Mok, J. Zant, C. Portegies en L. Stuifbergen. De functie van groepsvoorzitter werd vervuld door F. Schreuder, M. Kleyntunte, B. Weda, H. Lambers en tegenwoordig A. Vendel.

op de eerste vrijdag v.d. maand en in volledig uniform.

- De processie door de kerktuin.

- De jaarlijkse Sint Nicolaasviering.

- Tijdens de oorlog in Indië werd er door de welpen en leiding gecorrespondeerd met de strijders. Dit waren niet alleen scoutingleden want er werd ook naar andere mannen geschreven.

- Sneeuwschuiven op het plein. Oude mensen helpen oversteken en boodschappen doen. Dit allemaal voor de goede daad.

- Om de verenigingskas te spekken werd (en wordt) er aan een heitje voor een karweitje gedaan (auto's wassen, thuis helpen, tuin doen).

- Met luilak gingen ze 's-morgensvroeg (5.00-5.30 uur) lopend door de duinen naar het strand om daar een spel te doen. Het hield ze van de straat.

- Aan de herdenkingsdagen van St. Wilfried, St. Joris en Baden-Powell werd ook actief mee gedaan. Zo werd op St. Jorisdag samen met de andere scoutinggroepen uit Castricum een programma gedraaid. Tevens kreeg iedereen een rode tulp en deze werd samen met het uniform de hele dag gedragen, ook op het werk en naar school.

- Speciaal voor de leiding, dat een hecht team was, werden er in Beverwijk recollectiebijeenkomsten gehouden. Dit gebeurde één keer per maand en diende er voor om de leiding te vormen en te controleren of alles naar wens ging.

De welpen mochten niet deelnemen aan de Distorama, want die was voor de verkenners. Zij hadden daarentegen een districtsdag. Dit is een themadag waar alle welpen van de omliggende scoutinggroepen aan mochten deelnemen.

De St. Wilfried heeft deze districtsdag ook een keer georganiseerd. Toen kwamen de welpen van de groepen uit de verschillende plaatsen (Akersloot, Uitgeest, Velsen etc.) naar het schietterrein van de Castricumse politie, dat in de duinen ligt nabij de huidige verkenners/rowan hut. Het was een hele organisatie om alle spullen voor deze ene dag te regelen, want iedereen moest eten (tafels en stoelen) en naar het toilet (hudo's). Er moest spelmateriaal en genoeg begeleiding zijn maar met hulp van buiten af is het toch allemaal gelukt en werd het een geslaagde dag.

Sint Nicolaas bij de welpen.

Het ledenaantal volgt een golvend patroon, dat is nu zo en dat was vroeger ook het geval. Na de grote groep van de beginjaren liep het aantal leden terug zodat er een horde voorlopig moest worden opgeheven. Na enig overleg is toen besloten om door te gaan met de Limmershin-horde en de Kanhiwara-horde op te heffen. In het begin van de jaren '60 moest er echter alweer een tweede horde bijkomen om het ledenaanbod plaats te kunnen bieden. De oude naam werd niet in ere hersteld want men koos voor een nieuwe

naam: de Sioni-horde. Doordat er twee hordes waren en maar één hordehol, draaide de ene horde op woensdagmiddag en de andere op zaterdagochtend.

In de periode '60-'70 is er een paar jaar een groep geweest die bestond uit jongens die te oud waren voor de welpen en nog net te jong voor de verkenners, deze groep draaide op woensdagavond in het hordehol.

Na ruim 20 jaar op de zolder van het jeugdhuis te hebben vertoefd, werd op zaterdag 4 februari 1967 een nieuwe hut betrokken. Dit was de Massuahut (Massua was de moeder van Mowgli) aan de Leo Toepoelstraat (naast de Kern).

Aan het begin van de jaren '70 waren er nog twee hordes, maar wegens gebrek aan leiding zijn deze toen samengevoegd. Hierna is er steeds één horde geweest.

Akela Liefting en Bagheera Baltus installeren een welp.

De zomerkampen bleven een hoogtepunt voor zowel de welpen als de leiding. Tijdens de zomerkampen van vroeger werd er door de jongens iedere dag naar de kerk gegaan. Er vond controle plaats door het district om te kijken of alles wel schoon en netjes was.

De kampprogramma's moesten worden in geleverd en mocht er iets niet goed zijn dan ging het jaar erop iemand van het district mee op zomerkamp om er voor te zorgen dat alles weer goed zou gaan.

In de loop van de jaren is de invloed van de kerk afgenomen en zijn de kerkelijke activiteiten verdwenen. De maandelijkse mis, de processie en de dagelijkse kerkbezoeken op kamp zijn verleden tijd.

Iets waar nog steeds aan wordt gedaan is heitje voor een karweitje. In de jaren '60 werden er oliebollen gebakken en deze werden dan in een kraam op straat verkocht. De oliebollen waren zo lekker dat de Hoogovenbus er speciaal voor stopte. Later ('70) werd het beslag bij een andere bakker gehaald en volgens de kenners waren de oliebollen toen minder smakelijk. De laatste oliebollen, die voor "een heitje" werden gebakken, zijn voornamelijk naar Duin & Bosch gegaan. Dit was in de jaren '80. Naast het bakken en verkopen van oliebollen werden er stroopwafels en kaarsen uit de abdij van Egmond verkocht.

Sinds een aantal jaren is "een heitje voor een karweitje" omgedoopt in "een knaak voor een taak". Dit omdat het wat moderner is en er nog steeds mensen waren die het te letterlijk opnamen en de welp maar een kwartje gaven na het uitvoeren van zijn karwei. Dat zet natuurlijk geen zoden aan de dijk.

Er is in de loop van de tijd veel leiding gekomen en gegaan. Naast de vele vrouwelijke leiding is er ook mannelijke leiding geweest maar die zijn op één hand (met minder dan vijf vingers) te tellen. Had men vroeger een overschot aan leiding, vandaag de dag is er een tekort. Vandaar ook dat er in 1994 is besloten om een oud Akela

(Gré Portegies) te vragen of zij de huidige leiding zou willen helpen en te begeleiden op kamp, totdat ze het zelf kunnen regelen.

De welpenhorde in 1974

De Massua hut, waar de welpen 28 jaar hun hordes hebben gedraaid is in 1995 verruild voor een onderkomen in Bakkum. Het gaat om de oude hut van de St. Claragroep (achter de kerk). Dit alles is gedaan om een stap dichterbij de realisatie van een lang gekoesterde droom te komen, namelijk de welpen samen met de verkenners en rowans te kunnen onderbrengen in het duin. Zodra de verbouwing van de huidige hut in het duin achter de rug is, moet dit mogelijk zijn. Dan zal de horderoep die al bijna 50 jaar uit enthousiaste welpekelen klinkt over de duinen galmen, ...JALAHIE!....

De leiding door de jaren heen:

Gré v.d Linden - v. Diepen, Truus Res - Veldt, Nel Zonneveld - Twisk, Tiny Zaal,Tiny de Nijs, Cornelia Castricum, Agaath Welboren, Mar Nelissen, Mevr. Admiraal, Gré Portegies - Liefting, Nel v. Duin, Toos Demoitie, Gerda Groen, Gerda v.d. Eng, Wil Nanne, Nel Zonneveld - Woortman, Mies Woortman, Gerda Kuys, Gre Brakenhoff, Tiny Rozemeijer, Corry Brakenhoff - Heijne, Wartsia Slisser, Ellen de Rooy, Sjaan Beentjes - Liefting, Gré Borst - Den Hartog, Ineke van Domburg, Marina Baltus, Elly v. Leeuwen, Nel Jansen, Ben Admiraal, Hans v.d. Loos, Lena v.d. Loos, Yvonne Brakenhoff - West, Anja Stuifbergen, Mary Tromp, Annette Teeling, Els Korsman-Kehl, Margret Velzenboer, Peter Niesing, Regina Boesaart, Ilse Heijne, Sandra Korsman, Liesbeth Rosloot, Esther Vremen.

Kabouters in het duin

Veel scouting groepen in Nederland draaien met gemengde speltakken (jongens en meisjes bijelkaar) of ze hebben zowel een jongens als een meisjes afdeling binnen één groep. De reden hiervoor is bij sommige een tekort aan leden of leiding, bij andere, meestal wat jongere groepen, is het al sinds de oprichting zo.

Bij de oprichting van de St. Wilfriedgroep was een gemengde groep uit den boze en in Castricum waren er dan ook 4 scoutinggroepen, 2 jongens- en 2 meisjesgroepen. Met het opheffen van de St. Clara, wegens tekort aan leiding , heeft de St. Wilfried er een kabouterspeltak bij gekregen. De officiële datum waarop dit is gebeurd is 1 januari 1995.

Het is de bedoeling dat deze kabouter groep de start is van een nieuwe volledige meisjes afdeling met kabouters, gidsen en sherpa's. Of dat lukt? De toekomst zal het leren.

De Totempaal van de verkenners

Vlak na de oprichting van de verkenners, omstreeks 1948, heeft vaandrig Groot een totempaal voor de groep gemaakt.

Deze totempaal is gemaakt van een lindeboom die in Castricum heeft gestaan en is, voordat hij werd bewerkt, een aantal maanden in een sloot gelegd. Daarna werd de schors verwijderd en met hamer en beitel is de boom in enkele maanden "verbouwd" tot totempaal. Na het uitsnijden is de paal bewerkt met lijnolie voor het conserveren. De totem was langer dan hij nu is omdat het de bedoeling was dat er nog meer figuren aangebracht moesten worden, zoals een adelaar. Dit is echter niet meer gebeurd. Na ruim 45 jaar bestaat de totempaal nog steeds, weliswaar licht aangevreten door houtworm maar toch in redelijk goede staat. De totempaal die vroeger in de hut stond, staat tegenwoordig bij één van de huidige verkennersleiders thuis omdat vocht de paal deed uitzetten.

De betekenis van de totempaal:

De bovenkant bestaat uit een Franse lelie met daarachter een kruis, dit staat voor de katholieke verkennerij.

De 3 zuilen daaronder staan voor de verkennersbeloften:

- Trouw aan God, kerk en vaderland.

- Iedereen te helpen waar hij kan.

- De verkennerswet te gehoorzamen.

Hieronder staat het devies van de verkenners: "Weest Paraat".

Dan volgt de wereldbol waar vaandrig Groot vroeger nog de werelddelen in wilde snijden.

Dan volgt een banderol met tekst:

"Eretotem van de verkenners van de St. Wilfriedgroep Castricum."

Het wapen van Castricum en onderaan staan 2 blazende windgoden die stonden voor de roerige tijd.

De totempaal

De Rowans

In 1961 wordt er besloten om een poging te wagen een rowanafdeling op te zetten. Dit wordt gedaan bij het landelijk comité van Scouting Nederland. Dat het toch niet zomaar gedaan kon worden bleek al snel. Pas na 3 jaar, de derde poging, blijkt de groep aan alle eisen te voldoen, zoals ledenaantallen en programmering, zodat er in 1964 officieel onder de naam RA 72 gedraaid kon worden. Voor die tijd waren de leden bekend als senioren-verkenners of aspirant-rowans maar na het fiat van het landelijk comité onder leiding van Dhr. Mientjes, tevens oprichter van RA 1, kon er worden overgegaan tot installatie. Op 12 augustus 1964 was het dan eindelijk zover en werden de eerste 8 rowans geïnstalleerd. Dit gebeurde in Egmond a/d Hoef bij de Zusters Carmelitessen omdat de hut die dag in gebruik was door welpen. Hierbij waren behalve de 8 jongens ook hun ouders, de leiding van de St. Wilfriedgroep, de aalmoezenier en Dhr. Moel van het gewestelijk bestuur aanwezig. Piet Hein van Cranenburgh werd door Dhr. Moel geïnstalleerd als chef van onze rowanafdeling en aangezien wij de 72ste rowangroep waren in Nederland is dat ons nummer geworden.

De rowans kregen hun eigen plek in de blokhut op de Zanderij maar daarvoor moest de hut wel worden uitgebreid. Er werd besloten om de bestaande hut uit te breiden met een L-vorm speciaal voor de rowans. Het hout werd via een bouwer geregeld maar de rowans hebben zelf met behulp van wat vakmensen de hut gebouwd. In de hut hadden ze de ruimte voor allerlei hobby's en zelfs hun huiswerk mochten ze er maken. Eén van de activiteiten was fotograferen en ontwikkelen. Piet Hein was de stuwende kracht achter dit geheel en dit groeide uit in FiDiFoCa weekends. Het Film-Dia-Foto-Weekend-Castricum waarbij andere groepen uit de omgeving ook meewerkten. Dit is 10 jaar lang georganiseerd geweest.

Andere projecten in die tijd waren het maken van een speelfilm "De Gevangene" en het maken van kunststof kano's. Deze werden gemaakt op de zolder van de Augustinus-school. De kano's zijn indertijd gestolen maar hebben toch voor een hoop plezier gezorgd. Ook werd er veel gesport. Eens in de maand werd er een zaaltje gehuurd en op zondag werd er in het duin gevoetbald.

Een ander terugkerend programma was het leren oriënteren en kaartlezen, iets waar veel gebruik van werd gemaakt tijdens de zomerkampen.

De rowans op trektocht in 1972 door de zwitserse Alpen.

Op één van de eerste rowankampen zijn de rowans met de vrachtwagen van Stet naar Limburg gebracht vanwaar ze verder gingen naar België. Tegen het eind van de vakantie bleek echter dat het geld op was en werd er in groepjes van 4 à 5 naar Limburg gelift. Daar zouden ze weer worden opgepikt door de vrachtwagen van Stet. Later werd het reizen van en naar de vakantiebestemmingen makkelijker. Dit gebeurde per trein, autobus of zoals tegenwoordig met een personenbusje en een huurauto. Tijdens de vakantie wordt er met de rugzak van het ene plaatsje naar het andere plaatsje gelopen en wordt er gekampeerd bij een boer, kerk of school. De leiding gaat in het plaatsje op zoek naar de burgemeester of boer en vraagt of ze voor 1 nacht wat tentjes op hun land willen hebben. Vaak wordt er door de rowans al bepaald waar ze willen staan en 9 van de 10 keer krijgen ze het nog voor elkaar ook.

's Avonds werd er vaak een kampvuur gebouwd waarbij gezongen en gitaar gespeeld werd. Deze loopvakanties zorgden voor een echt goede groepssfeer en zodoende kwam er een nauwe band tussen de jongens. Aan het eind van de vakantie werd de rowanraad voor het nieuwe seizoen gekozen. De rowankampen zijn vaak zwaar geweest maar voor zover bekend zijn er niet echt grote ongelukken gebeurd. Blaren, schaafwonden en zere knieën dat hoort er nu eenmaal bij.

In 1978 kreeg Piet Hein versterking in de leiding van Marcel de Geest, een rowan. Hij stroomde door naar de leiding en heeft samen met Piet Hein dat jaar de rowans leiding gegeven.

Begin 1978 was geen goede tijd voor de RA72. De sfeer was niet meer als voorheen en de jongens waren niet meer gemotiveerd. Tot de hut door vandalen in brand gestoken en verwoest werd op 21 juni. Veel was er niet meer over en de stemming was erg "down". Na het zomerkamp dat jaar werd door de rowans en leiding de schouders eronder gezet en kwam er een strijdplan om de hut weer op te bouwen. In 4 zaterdagen is er met de hulp van bouwbedrijf M.J. de Nijs, ouders, oud rowans en vrijwilligers een heel nieuw pand uit de grond gestampt.

Zaterdag 6 september: Grondwerk, houten vloer en betonnen haard. Zaterdag 23 september: Vloer, opstanden, kozijnen en wanden. Zaterdag 30 september: Wanden, dak en elektra. Zaterdag 7 oktober: Wanden en rookkanalen.

De Bladen

Op 1 januari 1946 is het eerste clubblad van de St. Wilfried uitgekomen. De titel van dit blad was "De laaiende vlam". Dit blad werd mede dankzij kapelaan Bakker gemaakt en werd in de pastorie gestencild en ingekleurd. De stukjes die erin stonden gingen over nieuwe leden, installaties, de activiteitenagenda etc. Er stonden echter geen stukjes van de jongens zelf in. Later kwam het district met een eigen blad dat de naam "De vlam" droeg, weinig origineel dus. Voor zover bekend is "De laaiende vlam" 4 jaar lang uitgekomen.

Tot 1964 moest de groep wachten totdat er weer een groepsblad werd gemaakt. De rowans begonnen in het jaar van hun oprichting met het blad "de Ronderons". Dit blad verschijnt met min of meer regelmatige tussenpauzes in de bus bij de rowans en bevat stukjes van avonden tot en met hele kampverslagen, kortom alles wat de rowans bezighoudt. In de beginperiode werd dit blad ook gestencild. Sinds een jaar of 10 wordt dit blad met behulp van een kopieerapparaat gemaakt.

In 1971 is er nog een poging gedaan om een echt groepsblad te maken onder de naam "De Roverwelp". In dit blad stonden behalve stukjes van de leiding ook stukjes van het oudercomité en de leden zelf. Ook de begroting werd in dit blad afgedrukt. Verder is er weinig over dit blad bekend, behalve dat het geen lang leven beschoren was.

Zo kon op 17 december dat jaar de nieuwe hut officieel geopend worden. Deze brand had, hoe raar het ook mag klinken, zijn steentje bijgedragen aan het herstel van het saamhorigheidsgevoel en teamverband dat even weg was. Na de opbouw van de nieuwe hut was dit weer volledig opgebloeid. In 1979 houdt Piet Hein het als chef voor gezien en geeft na ruim 15 jaar leiding het roer over aan Marcel de Geest.

Ieder jaar vanaf het ontstaan van de RA72 wordt er vlak voor kerstmis een kersttocht georganiseerd. Eerst is er een viering en wordt er stil gestaan bij de gebeurtenissen om ons heen. Na dit samenzijn wordt iedereen naar het strand gereden en wordt er naar het "licht" gelopen. In de jaren 60 van Wijk aan Zee naar de hut maar later van Castricum naar het vuurtorenlicht van Egmond aan Zee. Na deze tocht is er in de hut een dampende pan erwtensoep om iedereen weer op te warmen. De avond eindigt meestal na een stukje kerststol en een spelletje bingo in de kleine uurtjes.

Mineke, de vrouw van Marcel, was de eerste vrouw die ooit met de rowans op zomerkamp is meegegaan. Het was zelfs haar eerste vakantie met Marcel en hoewel het haar zwaar viel heeft ze nooit spijt gehad dat ze mee is gegaan omdat ze door de groep goed werd opgenomen. Later is de vriendin van Fred Duineveld, Tinka, ook meegeweest op zomerkamp en heeft zich eveneens goed vermaakt.

Piet Hein was de organisator van de welbekende krantenaktie. Er werd besloten om iets voor het milieu te doen en dat werd het scheiden van papier van het overige huisvuil. Dit gebeurde direkt na de oprichting van de rowans en gebeurt nu nog steeds. Alleen is het financiële plaatje nu de belangrijkste drijfveer. Zo werd er in 1964 begonnen met "wat" kranten en één container in de 8 à 10 weken. Nu is het uitgegroeid tot een maandelijks terugkerend gebeuren waarbij 3 containers worden gevuld. Omdat de rowans altijd de kranten zijn blijven ophalen kregen ze al gauw vaste adressen. Zo kwamen in 1972 ook wat flats als vaste punten erbij en sinds 1982 wordt de krantenaktie in de krant aangekondigd. In het begin van de krantenaktie werd de Renault van Piet Hein volgeladen, later kwam de VW bus van Loet Steeman erbij en zelfs een bakfiets. De firma's Borst, M.J. de Nijs, Kuys Casmond en Twisk & Bosman hebben in de loop der tijd

De krantenactie in actie. De containers worden goed gevuld.

ook voor het krantenvervoer gezorgd. Zij stelden busjes, auto's en aanhangwagens beschikbaar. Natuurlijk zijn er ook talloze privé-auto's gebruikt. In het begin werden de kranten bij Vendel in de Dorpsstraat gebracht. In 1976 werden de kranten via de containers van de firma De Vries uit Heerhugowaard afgevoerd en sinds 1992 levert de firma Brandjes uit Haarlem de containers. In 1983 kregen de rowans hulp van de verkenners zodat zij hun vakantie naar Engeland konden financieren. De kiloprijs van het oude papier is in de jaren nooit erg stabiel geweest. Zo heeft de RA tijden gekend dat er voor 23 cent per kilo werd opgehaald maar ook begin 1993 dat er eigenlijk geld bij moest om de containers te betalen. Gelukkig is de gemeente toen bijgesprongen. In 1991 worden de rowans beloond voor hun jarenlange inzet en krijgt Stef de Nijs uit handen van wethouder Rouwhorst de milieuprijs uitgereikt. De RA was, is en zal hopelijk altijd de grootste papierinzamelaar blijven in Castricum mede dankzij de jarenlange hulp van mensen zoals dhr. Dekker, dhr. Stuifbergen en dhr. Theissling, die allen hun eigen steentje hebben bijgedragen. Gemiddeld halen ze nu 10 ton op, het hoogste was ooit 21 ton.

Begin jaren '80 hebben de rowans meegedaan met de steppenrace op Koninginnedag en werden ze gesponsord door de broer van Marcel de Geest die een sportzaak had in het winkelcentrum Geesterduin.

Hoewel Marcel de Geest de zware taak had om Piet Hein te vervangen, een leider heeft uiteindelijk toch de eindverantwoording, is het hem uitstekend gelukt en heeft hij jarenlang een enthousiaste groep jongens geleid. In 1982 waren 2 rowans geïnteresseerd om leiding te worden, Sjors Molenaar en Fred Duineveld. En in 1984, na 2 jaar cursus van Marcel de Geest namen Sjors Molenaar en Fred Duineveld de leiding over. Dit gebeurde op het 20-jarig jubileum van de rowans dat op 2 en 3 september werd gevierd. Na het zomerkamp in 1986 werd besloten dat Stef de Nijs ook tot de leiding zou toetreden.

Een sportieve rowan tijdens de steppenrace

Het programma is in de loop der tijd wel iets veranderd maar is in grote lijnen hetzelfde gebleven. Zo waren er in de jaren '80 ook grote projecten. Het windmolenproject was er

één van maar veel stroom heeft het niet geleverd. Om precies te zijn heeft er één lampje van 12 volt gebrand dat na enige seconden doorbrandde. Sindsdien heeft hij het niet meer gedaan en is de windmolen met een storm naar beneden gekomen. De molen heeft zijn laatste rustplaats gevonden naast de hut in het duin.

Een ander project was het maken van 2 speelfilms in navolging van "De Gevangene" uit de jaren '60. En dankzij de goede scripts zijn er inderdaad 2 films gekomen: "Sil de Struikrover" en "Christiane B".

Het clubblad van de rowans, de ronderons (rowans onder ons), werd in 1964 door Piet Hein opgericht en is sindsdien om de aantal maanden uitgekomen. Was het vroeger slechts 1 gestencild velletje, nu is het een netjes gekopieerd boekje waarin alle rowans hun stukje mogen schrijven. Intussen zijn er al ±220 ronderonsen uitgebracht.

Na het zomerkamp in 1991 nemen Sjors Molenaar en Fred Duineveld afscheid als leiding en krijgt Stef de Nijs versterking van Jemmy van der Putten en Bas Windt. Na 8 jaar leider te zijn geweest stopt Stef de Nijs in Januari 1995. Begon de rowangroep in 1964 met 8 leden, heeft het toptijden gekend van 23 leden, nu is het aantal teruggelopen naar 12 enthousiaste jongens die de toekomst met vertrouwen tegemoet zien.

De wetten en beloftes

De welpenwet:

Een welp speelt samen met anderen in de rimboe. Hij is eerlijk, vriendelijk, houdt vol en zorgt goed voor de natuur.

De welpenbelofte:

Ik beloof mijn best te doen, een goede welp te zijn, iedereen te helpen waar ik kan en me te houden aan de welpenwet. Jullie kunnen op me rekenen.

De verkennerswet:

Een verkenner is eerlijk.

Een verkenner is trouw.

Een verkenner is hulpvaardig.

Een verkenner is een broeder voor alle andere verkenners.

Een verkenner is voorkomend en sportief.

Een verkenner heeft zorg voor de natuur.

Een verkenner weet te gehoorzamen.

Een verkenner zet door.

Een verkenner is spaarzaam en heeft eerbied voor anderen en zichzelf.

De verkennersbelofte:

Ik beloof een goed verkenner te zijn door samen te werken met de verkennersleiding en de andere verkenners.

De rowanwet:

Een rowan is een goed vriend,

Correct, eenvoudig en sportief,

Zelfwerkzaam en dienstvaardig,

Weet ook bij moeilijkheden vol te houden,

Respecteert de ander en zichzelf.

De rowankampen

1963	België	Ourthedal
1964	Bel./Lux./Dld.	3-landentocht
1965	Duitsland	Sauerland
1966	Duitsland	Eifel
1967	Duitsland	Hunsrück
1968	Duitsland	Noord Schwarzwald
1969	Zwitserland	Kandersteg(sterkamp)
1970	Dld/N-Zwitserland	Z.Schzw./Bodensee
1971	Zwitserland	Stechelberg(sterkamp)
1972	Zwitserland	St.berg/Adelboden
1973	Frankrijk	Auvergne
1974	Frankrijk	Dauphiné
1975	Zwitserland/Italië	Graubunden
1976	Frankrijk	Pyreneëen
1977	Oostenrijk	Tirol
1978	Groot-Britannië	Wales
1979	Frankrijk	Jura
1980	Luxemburg	Luxemburg
1981	Engeland	Burgess-Hill(sterkamp)
1982	Duitsland	Hunsrück
1983	Duitsland	Spessart
1984	Duitsland	Eifel
1985	Oostenrijk	Tirol
1986	Frankrijk	Vogezen
1987	Duitsland	Schwarzwald
1988	Zwitserland	Centr. Zwitserland
1989	Duitsland	Eifel
1990	Zwitserland	Kandersteg
1991	Fr.rijk/Luxemburg	Vogezen
1992	Fr.rijk/Zwitserland	Jura
1993	Duitsland	Harz
1994	Zwitserland	Kandersteg
1995	Duitsland	Hoch Schwarzwald

De traditionele groepsfoto aan het eind van het zomerkamp. Deze is genomen tijdens het kamp van 1984 in de Eifel (Duitsland).